

PAUL TREMBLAY KURTULUŞ ŞARKISI

Çeviren
Selnur Güneş

LISA, COLE VE EMMA'YA...

*Korkunç ve muhtemelen en fenası
Isırıklar ve nadiren yalnızdırlar
Nadiren yalnız.*

Big Business,* “Heal and Weak”**

* Bir Amerikan *heavy metal* grubu. –çn

** (İng.) Şifa ve Güçsüzlük. –çn

YAZARDAN OKURA NOT:

Bol bol boş kısım ve sayfalarla karşılaşsanız korkmayın, hepsinin bir amacı var. Tamam, belki birazcık korkabilirsiniz...

GİRİŞ

Eskiden, Dilemenin Hâlâ İşe Yaradığı Zamanlarda

Bu bir peri masalı değil. Ayıklanmış, pürüzsüzleştirilmiş ya da Disney'leştirilmiş hikâyelerden asla değil. Kelimenin tam anlamıyla ruhsuz; yaratıklar ve insansı canavarların tehlikesiz kılınıp pençelerinin törpülendiği, çocukların güvende olup korunduğu, zor yaşamlardan tecrübe edilen acı gerçeklerin yok sayılmasa da sonradan zayıflatıldığı hikâyelerden de değil. Ve bu, bile isteye böyle...

Dün gece, ışıkların söndürülmesinin tavsiye mi yoksa hükümetin koyduğu sokağa çıkma yasağından dolayı zorunluluk mu olduğuyla ilgili bir keşmekeş vardı. Natalie, eşi Paul uyuduktan sonra banyoda bir mum yakmak yerine cep telefonunun fenerinden medet umdu. Her geçen gün daha da sakarlaşıyor ve yanan bir şeyi evin içinde rasgele dolaştırma konusunda kendine hiç güvenmiyordu.

Saat sabah 11'i çeyrek geçiyor ve evet, yine banyoda. Paul üç saat önce giderken, buraya bir yatak atıp bir de ofis kurması gerektiğini söyleyerek şakayla karışık ona sataştı. Birinci katın penceresi, yarı özel arka bahçeye ve güneşten solmuş, bir kat boyaya ihtiyacı olan çitlere bakıyor. Çimler ölü. Ay-lar evvel, yazın rekor kıran bir başka kavurucu sıcakına yenik düşmüşlerdi.

Salgından dolayı sıcak havalar suçlanacak. Çok sayıda kötü adam olacak, bir de bazı kahramanlar. Virüsün tam kapsamlı gen haritasının çıkarılması yıllar sürecektir ve çıkarıldığında bile şüpheyle yaklaşanlar, itiraz edenler ve en sarkastik halleriyle fırsatçılık yapacak siyasetçiler olmaya devam edecek. Her zaman olduğu gibi gerçeğe gözünü kapatanlar olacak.

Natalie, kasabasının “Stoughton Tutkunları” sayfasının on dört gün önce paylaşılmış Facebook gönderisini okumadan duramıyor. Şu anda 2312 yorum var ve hepsini okudu.

Gönderi: Yaban Hayatı Hizmetleri, Tarım Bakanlığı’yla koordineli olarak MA bölgesine kuduz aşısı yemlerinin bırakılmakta olduğunu kamuoyunun bilgisine sunar. Yemler ayrıca çevre eyaletler RI, CT, NH, VT, ME, NY’nin ve tedbir amacıyla PA’nın belirlenmiş bölgelerine de bırakılmaktadır. Aşı, askeri yeşil bir blister* ambalajındadır. Yemler ikinci bir emre kadar uçak ve helikopterle bırakılacaktır. Bir yem görür veya bulursanız, lütfen tahrip etmeyin. Zararlı olmasa da insanların tüketmesi için uygun değildir.

Fotoğraf: Bir dolarlık madeni para büyüklüğündeki yem paketinin üst kısmı dikdörtgen şeklinde. Hamurumsu bir görünümü var. Ortası mayalı bir somun ekmeğe benziyor. Yeşil, tek ısırmalık bir Almond Joy** gibi.

(Natalie ve Paul, stresten, daha şimdiden Cadılar Bayramı şekerlemelerinin çoğunu yediler ve tarih henüz 21 Ekim.)

Yem paketinin arkasında bir uyarı etiketi bulunuyor:

MNR 1-888-555-6655

Kuduz Aşısı. TÜKETMEYİNİZ! Canlı adenovirüs taşıyıcısıdır.

* İçindeki ürünü, dışarıda kalan mikroplara ve birçok etmene karşı koruyan hijyenik ambalaj çeşidi. -çn

** Hindistancevizi vb. gıdalarla dolgu, çikolata kaplı bir şekerleme markası. -çn

*Vaccin antirabique. NE PAS MANGER! Vecteur vivant d'adeno-virus.**

MNR 1-888-555-6655

Facebook gönderisine yapılan denetlenmemiş yorumların kronolojik sıraya göre küçük bir örneği:

Ya bir hayvan bunlardan yirmi tane yerse?

Bu gerçekten çok salakça. Daha iyi bir yolu olmalı.

Bir popülasyondaki çok sayıda hayvanı aşılama, yayılmayı durdurmanın kanıtlanmış tek yoludur. TÜM hayvanların aşısı için gönüllü olarak veterinerlere gitmesini sağlayamazsınız. Cidden, atacak etkili yemlerimizin olması gayet güzel ve hiçbir şey yapmaktan daha iyi.

Ya bir çocuk yerse? Bu iyi filan olamaz.

Uyarının nedeni bu. Bu şeyi arka bahçelere attıklarını sanmıyorum. Sadece ormana atmışlardır.

Garip, korkutucu yeni bir tür olduğunu söylüyorlar.

Kuduz bir hayvan, aşısı yemekten daha tehlikelidir.

Hasta eden şey aşılardır. Bunu herkes bilir.

Ormanlık bir alanda yaşıyorum. Kedilerim ve torunlarım var. O pisliği bana yakın bir yere bırakmalarını istemiyorum.

Yemden dört tane yedim ve şimdi aletim KOCAMAN ve YEŞİL. Bir türlü de inmiyor.

HULK SMASH!!!

Bu kuduz değil. Zaten bilinen bir şey.

Duyduğuma göre bunu kapmak için ısırılmana bile gerek yokmuş.

Bilmiyorlar.

Normal kuduz yavaş ilerler, genellikle haftalar sürer. Bu şeyin dakikalar içinde vücuda yayıldığını söylüyorlar.

Brockton'da 42 kişide vaka doğrulanmış. Stoughton'da 29. Ames'te 19.

Nereden duyunuz?

Belirtiler neler???

Baş ağrısı ve grip benzeri semptomlar ama daha da kötüleşiyor ve çıldırıp garipleşiyorsun, şiddete başvuruyorsun, insanlara saldırıyorsun ve neticede sen de başkaları da mahvoluyor çünkü tedavisi yok.

Bu doğru değil. Asıl gönderi aşıyla ilgili. İnsanları korkutmaya çalışmayı bırakın.

* (Fr.) Kuduz Aşısı. TÜKETMEYİNİZ! Canlı adenovirüs taşıyıcısıdır. —çn

Karantinaya alındık. Herkesi tanımak güzeldi.

Hasssssiktirrrrr!

Kız kardeşim Brockton'daki Good Samaritan Hastanesi'ni kapatacaklarını söyledi. İstiladan.

İstila derken?

Çocuk doktorumun ofisini aradım ve sadece Good Samaritan'a gitmemizi söyleyen bir mesaj dinletildi. Ne yapmamız gerekiyor?

Oraya yakın oturuyorum ve makineli tüfek sesleri duydum.

Makineli tüfek sesi nasıldır, bilir misin?

hiçbir şekilde kimse için bir şey yapamazlar. her şey bitene kadar sığınakta kalın. insanlar gittikçe hızlanıyor.

Ne yaptıklarından haberleri yok. Boku yedik.

Birlik olmalı ve bilgi paylaşmalıyız. Temiz bilgi. Daha fazla çılgınca dedikodu yapmayın, zombi kelimesini kullanmayın ve saçma sapan yanlış şeyler söylemeyin lütfen.

Bunların hiçbiri işe yaramayacak. Tüm hayvanları öldürmeliyiz, tüm enfekte olanları öldürmemiz lazım. Kulağa acımasızca gelse de madem onları kurtaramıyoruz, o zaman hepimizi hasta etmeden öldürmemiz gerek.

Banyo penceresi sıkıca kapatılmış. Beyaz perde indirilmiş ve Natalie iki gözünü de pencereden ayırmaz. Taşı delercesine işeyip banyo vantilatörünün uğultusu yokken ne kadar gürültülü işediğini fark edince yalnız olmasına rağmen utanır.

AM radyo, zayıf sinyal ve ses kalitesi, zamanı ve histerisi yeniden yorumlanan bir radyo tiyatrosunun özel efekti gibi mutfak tezgâhının üzerindeki kablolu hoparlörden cızırdar.

Bir radyo sunucusu, bölge sakinlerinin evlerinde kalmalarını ve acil bir durum olmadığı müddetçe yolları açık tutmalarını gerektiğini tekrarlar. Natalie, Boston metrosunun Route 128 güzergâhındaki sığınakların ve hastanelerin kısa bir listesini okur. Münferit elektrik kesintileri raporlarına geçerler. Ulusal Şebeke'den hizmet kesintisinin nedeni ya da tahmini süresi hakkında bir açıklama yok. Ulusal Şebeke'nin halihazırda ciddi bir personel açığı var. Çünkü şirket, çalışanların sigortalarını kaldırmak istediğinden sendikalı saha elektrikçilerinin ve ekiplerinin önemli bir kısmının greviyle uğraşıyor. Bir başka

haber spikeri ise karantina ve akşamüzeri sokağa çıkma yasasına uymayan kişiler için kısmi karartmaların devreye sokulabileceğine dair spekülasyon yapıyor.

Paul iki yatak odalı küçük evlerinden bir milden biraz daha uzakta olan Washington Plaza'daki Star Süpermarket'e gitti. Diğer erzak ve yiyeceklerin yanında güneş enerjisiyle ve manuel çalışan bir radyo alması gerekiyordu. Karneyle erzak dağıtımının denetimini Ulusal Muhafızlar yapıyordu.

Karneler. Burası ilk çocuklarının doğumuna on beş gün kala bulundukları yer. Sikik *karneler*!

Kasvetli, gri bir sonbahar sabahı. Natalie korkudan ziyade büyük bir önseziyle (en azından kendine söylediği bu) evin ışıklarını söndürmüştü. Cumbalı pencerenin perdeleri çekiliyken birinci kat, cihazların ve elektrikli ev aletlerinin parlak mavi, yeşil ve kırmızı ışıklarından oluşan bir takımyıldızını haritalandıran soğuk bir galaksiyi andırıyor.

Paul elli yedi dakika önce, markete girmek üzere olduğunu fakat telefonunun şarjının yüzde 6 olduğunu, bu yüzden acil bir durum için kalan şarjı muhafaza etmek ya da süpermarkete girdikten sonra Natalie'nin "önerilerini" (tırnak işaretleri ona ait) sormak için telefonu kapatacağını belirten bir mesaj attı. Teknoloji tutumluluğuyla inatla gurur duyuyor, bir mayıs sineğinin ömrüne eşdeğer batarya ömrüne sahip, milattan kalma, kırık ekranlı telefonunu üst modelle değiştirmek için tek kuruş bile harcamamakta ısrar ediyordu. Natalie ona ve telefonuna lanet okudu: "Hay sikeyim senin sikindirik boksan telefonunu. Yani... Çabuk dön, üzümlü kekim demek istedim." Paul şöyle karşılık verdi: "Önümdeki herif altına işedi ve umurunda bile değil. İleride onun gibi olmak istiyorum. Buraya gelmeyeceğine söz ver. Yakında evde olacağım. Seni seviyorum."

Natalie klozetin kapağını kapatır ve çok gürültü yaptıktan çekindiği için sifonu çekmez. Ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra, "Şu an içeride misin?" diye mesaj atar. Ekranı, tek-

rarlanan ve cevaplanmayan mesajlardan oluşan mavi renkli baloncuklarla dolup taşar.

Radyo spikeri, ısırılma ya da kontamine sıvıyla yakın temasta bulunma hâlinde derhal en yakın hastaneye gidilmesi gerektiğini tekrarlar.

Natalie aklından süpermarkete gitmeyi geçirir. Belki de otuz dört yaşında hamile bir kadının karne kuyruğunun önüne kadar yürüyüp herkese ve her şeye küfürler savurması, Sidiikli Don'un arkasındaki Paul'u markete daha hızlı sokup eve daha çabuk getirebilir. Mesela şimdi... Onunla önce de gitmek istemişti. Ama sırtı, bacakları, eklemleri ve vücudunun diğer tüm hain parçalarının onunla bir, belki de iki saat sürecek bir kuyrukta beklemeye dirençli olamayacağını biliyordu.

Sırada beklemeyi ve arabada oturmayı dönüşümlü olarak yapabileceğini düşündüğü için kendine kızıyor şimdi. Hem Paul kimbilir ne kadar uzağa park etmek zorunda kalmıştı. Çünkü kalabalık markete yaptığı küçük yolculuk üç saattir devam ediyordu.

Tekrar mesaj atar: "Şimdi içeride misin?"

Bebegi hareket eder. Natalie çocuğun istediği yöne döndüğünü canlandırır kafasında. Her tuvalete gidişinden sonra bebek bir ayağıyla tekme atıyor ya da pozisyonunu yeniden ayarlıyor gibi. İçindeki bu his, tuhaflığını, güven vericiliğini ve bir şekilde kırıcılığını, yumruk ve tekmeleri hissettiği ilk günkü gibi koruyor. Karnını ovuşturup fısıldar: "Niye başka birinin telefonundan mesaj atmıyor? Burada acil bir durum varsa ve onu arayamayacaksam, şarjını muhafaza etmesinin ne mânâsı var ki? 'Haklısın, anne,' desene. Yok, yok, deme. En azından birkaç yıl deme."

Natalie çalıştığı Stonehill College'in diğer yerel üniversitelerinin çoğu gibi yurtlarını, akademik ve idari binalarını öğrencilere ve çalışanlara kapatıp herkesi evlerine göndermesinden bu yana geçen dört gün içinde hiç evden çıkmadı. O öğleden sonra mutfak masasında geçirdiği sürede, Proje Geliştirme

Ofisi'nin e-postalarını yanıtlayıp New England'da yaşamayan mezunlarla telefon görüşmeleri yaptı. Konuştuğu yirmi yedi kişiden sadece dördü okula mütevazı bağışlar yapmıştı. Telefonu yüzüne kapatmayanlar da Massachusetts'te neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyordu.

Natalie birinci katı baştan uca dolaşacak kadar gergin. Önceki günün olağandışı sıcaklığı ve nemi bir gecede geçmesine rağmen ayakları şiş. Vücudundaki ya da içindeki her şey (*sağol hiç almayayım, hemoroit*, diye geçirir içinden) şişiyor ya da zaten olabildiğince şişmiş durumda. Bir fincana su doldurup ahşap mutfak sandalyelerinden birine oturur; sandalyenin oturmağı ve sırtı, bütünüyle konforlu minderlerle bezenmiş.

Radyo sunucuları karantina ve izolasyonla ilgili Massachusetts yönetmeliğini okur.

Natalie iç çeker ve atkuyruğı yaptığı kahverengi saçlarını çözer. Sabahki duştan dolayı saçları hâlâ ıslak. Atkuyruğunu gevşek tutmaya özen göstererek toplar. Şarjı neredeyse tamamen dolu olmasına rağmen telefonunu şarja takar. Sonra göbeğini kaşımak için tuniğini yukarı kaldırıp elini taytının geniş bel lastiğinden içeri daldırır. Muhtemelen taytını çıkarıp cildinin nefes almasına izin vermesi gerek ama bunu yapmak demek ayakta durmak, yürümek, eğilmek, doğrulmak gibi meşakkatli eylemler demek. Şu anda “-mek, -mak” gerektiren hiçbir şeyle uğraşacak hâlde değil.

Telefonundaki Voyager adlı günlük uygulamasını açar. Bir yandan da içinden uygulamanın adını Fransızca olarak söyler (Voyageur); Paul'u kızdırmak istediğinde böyle söylüyor. Uygulamayı hamilelik günlüğü tutmak için kullanıyor. Uygulama, notlarını, resimlerini, videolarını ve ses dosyalarını otomatik olarak Google Drive depolama alanıyla senkronize ediyor. İlk iki-üç aylık dönem boyunca uygulamayı her gün, hatta çoğu zaman birden fazla kez kullandı. Annelik deneyimini ilk defa tadacak başka insanlarla yaşadıklarını paylaştı ve karnının haftalık büyümesini arşivleyen fotoğraflar yayın-

lamak yerine, ikizlerin ne kadar hızlı büyüdüğüne dair kendi komik (en azından o öyle düşünüyordu) şakalarını yazarak ayaklarının fotoğraflarını paylaşması, diğer kullanıcılar arasında neşeli bir heyecana neden oldu. Natalie hamileliğinin son üç ayında uygulamayı kullanmayı önemli ölçüde azalttı. Bir şeyler paylaştığında da bunlar genelde rahatsızlıklarının klinik bir listesi, göğsünde ve yüzünde beliren garip kırmızı noktacıkların hikâyesi (doktorunun omzunu silkip, “Muhtemelen bir şey yok ama belki de Lupus,” demesi dahil) ve sonsuzda kadar hamile kalacağı korkusunu tekrarlayan paylaşımlar oluyordu. Son on gün içinde sadece birkaç güncelleme yaptı.

Natalie sesli paylaşım yapmayı tercih eder ve paylaşmadan önce sadece onu takip edenlerin göreceği şekilde ayarlar: “*Bonjour, Voyageur. C’est moi.** Evet. Aşağı yukarı on beş gün kaldı. Ne korkunç bir ifade. Aşağı yukarı. Hızlı söylersen anlaşılmaz bile. Aşağıyukarı. Aşağıyukarı. Karanlık evimde tek başıma oturuyorum. Fiziksel rahatsızlıklar saymakla bitmez ama bunu pek düşünmüyorum çünkü çok korkuyorum. Yani benim için böylesi daha iyi. Beş gündür aynı taytı giyiyorum. Taytım adına çok üzgünüm. Böyle olmasını asla istemezdi bence. Lambayı açmalıyım. Ya da perdeleri açmalıyım. İçeri biraz grilik girsin. Neden yapmıyorsam... Lanet Paul. Aç şu lanet...”

Telefonu titrer ve ekranın üst kısmında Paul’dan gelen bir mesaj belirir. “Sonunda çıktım. Öteberi arabada. Beş dakıkaya evde olurum.”

Ciddi ciddi “öteberi” kelimesini kullanmasıyla dalga geçme isteğini bastırmaya çalışır. Söylemesi bile yeterince kötü. Şöyle yazar: “Oley! Acele et. Dikkatli ol ama acele de et. Lütfeeeeennnn.”

Akıllı hoparlöre sesi duyulmayacak kadar kısması için talimat verir. Paul’un arabasının geldiğini duymak istediğinden.

* (Fr.) Merhaba, Gezginler. Ben geldim. –çn

Boş ev, hayal gücüne ve kötü senaryolara uyacak frekanslarda sesler çıkarıp durur. Natalie bizzat ses çıkarmamaya dikkat eder. Telefonuyla internetteki haberleri ve Twitter'ı kontrol eder ama hiç iyi bir şey yoktur. Voyager'a döner ve babasının en sevdiği söz üzerine bir şeyler yazar: "Başında beklenen su asla kaynamaz."

Paul'un arabası ve boğazını temizlemeye çalışır gibi bağırان motoru nihayet sessiz sokaklarında ilerler ve çitlerle çevrili ön bahçenin virajını döner. Yeşil Forester'ı yirmi yıllık bir külüstür; 321.000 kilometreden fazla yol ve standart şanzıman. Değerinin saptanabilir bir ölçütüymüş gibi sadece ikinci el araba kullanacağını iddia etmesi de Paul'un bir başka tatlı/sinir bozucu tuhaflığı. Daha da sinir bozucu olansa, vites meraklısı olmaması ve arabaları kendi başına tamir edememesi. Sırf bu yüzden külüstürü her zaman tamirhanede olur ve Natalie de onu tren istasyonuna götürüp getirmek için programında fazladan zaman yaratmak zorunda kalır.

Yeşil külüstür yokuşlu taşlık garaj yolundan gıcırdayarak inerken Natalie ayakta durmaya çabalar. Telefonunu şarjdan çekip fermuarı açık gri kapüşonlu *sweatshirt*'ünün devasa derinlikteki cebine koyar. Diğer cebinde de Stonehill'den ayrıldığından beri üzerinde taşıdığı arabasının anahtarları vardır.

Natalie oturma odasına doğru yürür, ayak sesleri Paul'un çakıl taşları üzerindeki yürüyüşüyle senkronize. Ona seslenmemek için kendini zor tutar. Bu kadar yüksek sesle yürümeli, daha dikkatli ve yumuşak adımlar atmalı. Kolları öteberiyle dolu hâlde (Kahretsin, evet, tamam, onlar "öteberi") arabanın arkasından çıkar. Forester'ın arka kapağı açık kalınca küçük tepe lambası, "Hey, sen! Kapıyı açık bıraktın!" dercesine arabanın içinde çiğ bir sarılıkla parlar. Paul'a tekrar seslenip kapağı kapatmasını söylemeyi düşünür.

Paul bel hizasındaki çitlerin giriş kapısını market poşetlerini yere bırakmadan açmak için mücadele ederken komik görünüyordur ama Natalie gülmez.

Natalie kapalı verandada durup pencereden fısıldar: “Almamı ister misin?” Hem çılgınlar gibi gülmek hem de hunharca ağlamak ister. Başını dışarı çıkarıp karantina sabahına yüz gösterme cesaretini bulabildiği için kendisiyle gurur duyarak açar kapıyı. Bundan yıllar sonra, güzel mi güzel ve bir o kadar da haylaz çocuklarına (çocuğunun haylaz olmasında diretecektir) bu geceyi ve bundan sonrakileri nasıl atlattıklarına dair süslü macera hikâyelerini onu güldürerek anlatacağı, mutluluğun ve huzurun kol gezdiği, tarifi imkânsız bir anın hayalini kurar.

Natalie içine kapanıp yeniden durgun ve ürkütücü sessizliğine gömülür. Paul’la ikisi, küçük dünyalarındaki kargaşa ile sevimli evlerinin ötesinde kalan koca dünyanın büyük korkuları karşısında çırılçıplak ve savunmasızdırlar.

Paul gıcırdayan kapıyı homurdanarak aralar, kapı her zamanki gibi çakıl taşlarına takılıp sıkışmış durumda. Kısa taş patikadan ayaklarını sürüyerek ilerler. Natalie verandada bekleyip Paul omzuyla yaslanarak kapıyı açana kadar kapıyı tutar. İkisi de ne söyleyeceğini bilemez. Kendilerini daha da korkutacak bir şey söylemekten çekinirler.

Paul ağır aksak yürüyerek mutfağa geçip poşetleri masanın üstüne bırakır. Şiddetle alıp verdiği nefesi salona geçince iyice abartılı bir hâl almıştır.

Natalie karanlıkta sırtarak peşinden gider. “Kaslara koca bir tebrik.”

“Bir halt göremiyorum. Pencereleleri açamaz mıyız ya da bir ışık yaksak?”

“Radyo, ışığın enfekte hayvanları veya insanları çekebilme ihtimali olduğunu söylüyor.”

“Biliyorum ama onu gece için diyorlar.”

“İşimi sağlama almayı tercih ederim.”

“Anladım da bari tüm yiyecekleri getirene kadar açsan.”

Natalie telefonunun fenerini açıp onun yüzüne tutar. “Zamanla gözün alışır.” Şaka yapmış olsa da kulağa hiç öyle gelmez.

“Sağol, evet, şimdi daha iyi.”

Paul gözlerini ovuştururken Natalie de sarılmak ve yanına bir öpücük kondurmak için hafifçe uzanır. Her ne kadar bu konuda mutabık kalamasalar da boyu 1,75 olan Paul’dan sadece bir santimin dörtte üçü kadar kısa (gerçi doğru olmasa da Paul 1,77 olduğunu iddia ediyor). Hamile kalmadan önce aralarında beş kilo vardı ama yine de bu rakamları birbirlerinden sır gibi saklıyorlardı.

Paul sarılmaya kollarıyla karşılık veremese de diken gibi sakallı yanağını Natalie’ninkine bastırır.

“İyi misin?” diye sorar Natalie.

“Pek sayılmaz. Büyük saçmalıktı. Otopark tıka basa doluydu, tüm arabalar ortalık yerlere ve kapalı mağazalarla restoranların karşısına park edilmişti. İnsanların çoğu birbirine yardım etmeye çalışsa da hepsi etmiyordu. Kimse ne yaptığının ya da neler olduğunun bilincinde değil. Ben marketten çıkarken otoparkın diğer ucundan bağırışlar geliyordu ve sanırım biri vuruldu; görmedim ama silah seslerini duydum. Ardından yerde yatan artık her kimse bir grup asker etrafını sarmıştı. Sonra herkes çılgılık atmaya başladı, insanlar birbirini tutmaya ve itmeye başladı, daha fazla silah sesi duyuldu. Daha korkunç bir şey görmedim ben. Yani durumlar hiç iyi değil. Belli ki başımız büyük belada.”

Paul’un en az söyledikleri kadar dehşet verici olan titreyen ve kısılan sesi karşısında Natalie’nin yüzü kıpkırmızı kesilir. Kolaylıkla kızarabilen soluk teni, ruh hâlini ve (arkadaşlarının keyfine ve neşesine bakılırsa) tüketilen alkol miktarını ölçen yerleşik bir Geiger sayacı gibi. Hamileliği esnasında içkiyi bırakmak sandığı kadar zor olmamıştı ama şu anda bir kadeh ya da bir şişe beyaz şarap hiç fena olmazdı.

Daha sonra sarf ettiği sözler on gün önceki bir konuşmanın tekrarından ibaret: “İşler kötüye gitmeye başladığı an ailenin yanına gidecektik. Artık gitmeliyiz.”

O gece Paul kapıyı bile çalmadan bir hışımla banyoya girdi.

Natalie aynanın karşısında durmuş, kuruyan kollarına losyon sürüyordu ve garip bir şekilde Paul onu yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamış gibi hissetti. “Gitmemiz lazım. Gerçekten gitmemiz lazım. Annelere gidelim,” dedi ve bunu bir kâbustan uyandıktan sonra afallayan bir çocuk edasıyla söylemişti.

O gece Natalie, “Paul,” dedi. Adını söyledikten sonra duraksadı, kıpırdanışını izleyip sakinleşmesini bekledi. Paul iyiden iyiye süklüm püklüm olunca, “Florida’ya filan gitmiyoruz. Doktorum burada. Bugün konuştum ve her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Bebeği burada doğuracağız,” diye devam etti.

Şimdi, “Paul. Gidemeyiz,” der tekrar.

“İyi de neden?”

“Federal karantina altındayız. Gitmemize izin vermezler.”

“Denememiz lazım.”

“Ne yani, 95’ten aşağı yola çıkıp Rhode Island’a mı gideceğiz? Öylece?” Natalie’nin tartıştığı Paul değil. Gerçekten değil. Başlarının gerçekten büyük belada olduğunu ve burada kalmamaları gerektiğini kabul ediyor. Kalmak da istemiyor, herhangi bir acil durum sığınağına veya istila altındaki (öyle derler) bir hastaneye gitmek de. Natalie, Paul’la içlerinden birinin bir çözüm bulması umuduyla tartışıyor.

“Burada kalamayız, Natalie. Bir şeyler denemeliyiz.”

Ellerini Natalie’nin avuçlarına koyar, Natalie de iyice sıkar Paul’un ellerini.

“Ya bizi tutuklarsa? Ayrı düşebiliriz. Az önce bana Star Market’te ne kadar çılgınca şeyler olduğunu anlatıyordun. Otoyollarda ya da eyalet sınırlarında durumun daha iyi olacağını mı sanıyorsun?”

“Bazı açık, az bilinen arka yollar bulacağız.”

Evet, arka yollar. Natalie yine de kafa sallayıp, “Belki de şu anda olabilecek en kötü noktadayız...” der.

“Sana Washington Corner kavşağının orta yerinde sarhoş gibi sendeleyen bir tilki olduğunu söylemedim bile...”

“...karantina hastalığın yayılmamasını illaki kolaylaştırır...”

“...hem de tam ön tekerleğime daldı.”

“...herkes iyi olacak, biz...”

Natalie çakıllı garaj yolundan ayak sesleri gelmesine rağmen konuşmaya devam eder. Kulakları buna alışkın. Araba lastiklerinin sürekli çıkardığı gürültü patırtı, sincapların ve kedilerin hafif, misket gibi tıkırtıları, komşunun midilli büyüklüğündeki şapşal Rhodesian Ridgeback cinsi köpeğinin hızlı ve neşeli pati sesleri (bir anda aklına takılır: Komşuları ve onların köpeği Casey neredeydi? Karantinadan önce mi gitmişlerdi?) ve bir insanın ayaklarını yere vura vura yürüyüşü arasındaki farkı bilecek kadar uzun süredir bu evde yaşıyor.

Adımlar aceleci, hızla eve yaklaşır ama ritim tamamen yanlış. Bozuk bir ritim. Sert bir adım, bir sendeleme, iki ağır adım, sonra bir doğrulma, bir sendeleme, bir sürüklenme... Biri ya da bir şey açık duran kapıya çarpıp üç kez yüksek sesle havlar.

İlk şokun ardından Natalie duyduğu şeyin aslında Casey'nin sesi olduğuna inanarak (ya da inanmak isteyerek) rahatlar. Yaşadığı şok yerini endişeye bırakır. Casey'nin neden tek başına dışarıda olduğuna anlam veremez. Radyodaki adam aşılınmamış evcil hayvanların şüpheli virüsün sinsi taşıyıcıları olabileceğini söylemişti.

Natalie başını çevirip ön kapıdan verandaya bakar. Küçük, sıralı pervazların önünden iri, dik bir gölge geçer. Havlamalar, daha ziyade öksürük gibi, acı dolu seslerle yeniden başlar. On adım ötesinde bir adam duruyordur. Sinekliği açar. Tatsız, çatlayan ama tok bir sesle, “Sonbahar geldi, yağmurlar başladı. Soğukta ve yağmurda sokakta kaldım,” der adam. Ardından, tamamen gırtlaktan ve diyaframdan gelen bir sesle, “Öh, öh, öh, öh,” diye hırıltılar çıkarır.

Natalie ve Paul adama gitmesi için bağırlar. Bağırarak bir şeyler sorup birbirlerine talimatlar verirler.

Beyaz, iriyarı, boyu 1,70'ten uzun ve yaklaşık 120-130 kilo bir adam. Üstünde kirli bir kot pantolon ve yerel bir bira

fabrikasının eşantiyon tişörtü var. Kapıdan girmeye çalışır ve tüm verandayı işgal eder. Her öksürüşünde vücudu iki büküm olur, sonra da anormal şekilde kaskatı kesilir. Natalie ve Paul'a doğru uzanıp eliyle işaret eder. Arkadaki loş gün ışığı adamın yüzünü gölgelediği için Natalie onun sadece yüz hatlarını görebiliyordur.

“Öhō, öhō, öhō.”

Ne kadar korkarsa korksun, atalarından gelen genetik bir miras olarak, tek heceli sözcüklerin huzursuz ediciliğinin farkındalığı var Natalie'de. Görsel ipuçlarının yardımı olmaksızın ya da mevcut salgından bağımsız duyduğu sesin hasta bir adama ait olduğunu anlaması için bunu sadece duyması yeterli. Hem de korkunç ve telafisi imkânsız bir şekilde hasta bir adama.

Yaşadığı korku kendini koruma içgüdüsüne dönüşerek öfeli bir tonla dışa vurur. Yumruklarını sıkarak ve öne çıkarak, “Verandamızdan siktir git!” diye bağırır.

Paul daha çevik davranarak Natalie'nin önüne atılır. Sinekliği ve giriş kapısını öyle bir güçle kapatır ki duvarlar bile sarsılır. Eli bir anlığına kapının tokmağından kayınca o kapıyı kilitleyemeden adam tekrar açmak için zorlamaya başlar.

“Natalie?”

Paul onun adını, cevabı olmayan ama öylesine de söylenmemiş bir soru gibi haykırır.

Kapı açılarak Paul'u tekrar içeri püskürtür. Spor ayakkabılarının tabanları ahşap zeminde gıcırdayarak kayar. Bacakları bükülen Paul artık tamamen kaybettiği dengesini yeniden kurmaya çalışıyordur. Kayması duran ayakları birbirine dolanıp onu düşürür. Dizlerinin üstüne kapaklanınca cam kapının açılmasıyla sürüklenir.

Adam kapıyı iterek tamamen açıp Paul'u duvara yapıştırır. İtmeyi bırakmaz. Beyaz kapıyı neredeyse tamamen gölgede bırakmış durumdadır. Tıpkı ayın karanlık yüzü gibi.

Bağırır: “Sadece konuşmak istiyorum! Beni içeri alın! Niye-

tim zarar vermek değil!” Kapıyı kendine çekip tekrar Paul’un üstüne iter. Adam kapıyı çekiştirirken kapıyla bir makine gibi, hatta yüksek devirli piston gibi hareket ederler. Kapının kocasına, kocasının da duvara çarpması paldır küldür, iç gıcıklayıcı, yankılı sesler çıkarır, Paul’un bağrışlarını bastırır. Duvarlar da zemin de sarsılır; devasa kötü kurt küçük, sevimli evlerini yerle bir ediyordur.

Natalie bir koşu mutfağa gider. Daha önce içmeyi planladığı yarısı su dolu mavi bardağı devirir. Akıllı hoparlörü elinin tersiyle itip doğrama tahtasının üstündeki şef bıçağını kapar.

Ön kapı çarparak kapanır. Erkeklerin bağrışları iyice şidetlenmiştir.

Natalie bıçağı elinde bir meşale gibi savurarak salona koşarken, “Defol!” ve “Onu rahat bırak!” diye bağırır. Gözleri evin karanlığına alışmıştır.

Paul yerde oturuyor ve doğrulmaya çalışıyordu. Alnından ve sağ dirseğinin yanındaki yaradan sızan kan bedeninden aşağıya süzölür. Adam Paul’un üzerine eğilmiş, karşı konulması zor bir güçle üzerine abanır. Koca elleri Paul’un omuzlarına kenetlenmiş, onu bir ayı kuvvetiyle kendine çekiyordur. Paul’un sol kolu yan tarafta sıkışır. Boşta kalan eliyle yumruklar savurarak adamın yüzünü kendisinden uzaklaştırmaya çalışır. Adam ünsüz harfleri bastıra bastıra, anlaşılmaz bir şekilde bağırır, sonra birden sanki bu tuhaf ve yeni dilden yoksun kalmışçasına durup gizli bir ayini ezbere tekrarlar gibi Paul’u defalarca ısıtır. Isırıkları istikrarlı ve koparırcasına şiddetli değildir. Daha çok bir yılan saldırısı hızındadır. Ağzı herhangi bir noktaya kilitlenip kalmaz. Rasgele kolunu, göğsünü, boynunu, yüzünü ısıtır.

“Beni içeri alın!”

Adamın gömleği yırtılmış, sol omzu ile boynunun arasındaki kısımda kırmızı lekeler vardır. Kolları ve tüm bedeni tir tir titriyordu. Kusuyor ve inleyerek, “Hayır,” diye bağırıyordu. Başını iki yana sallayarak çeviriyor, kanı görünce daha

çok öfkelenmiş veya üzülmüş gibi görünüyor, yine de ısırma-ya devam ediyordur.

Natalie elindeki bıçakla odanın diğer ucuna doğru hamle yapar.

Paul dengesini toparlar. İkisi de ayağa kalkıp doğrulur. Paul'un gövdesi hâlâ adamın kollarının arasında çırpınıyordur. Paul son bir kez yumruğunu savurur ve adamın göğsüne isabet ettirir. Adam feryat edip höykürür, iki adım ilerler ve Paul'u kaldırıp salonun köşesine fırlatır. Ağırlığını vererek Paul'un kafasını ve boynunu Natalie'nin meşeden yapılma kalın, antika sallanan sandalyesine çarpar. Her çarpışta cıvık, çiğ bir darbe sesi, ardından sert bir çatırtı gelir.

Natalie adamın sırtının ortasına nişan alıp bıçağı saplayacakken adam dönerek onun kolunu yönünden saptırır. Bıçak adamın sol kürekkemiği boyunca ilerleyerek hem gömleğinde hem de teninde kavisli bir oyuk açar.

Adam dönüp Natalie'yle yüz yüze gelir. Orta yaşlı, kel, herkes gibi ama sıradan olmayan bir şekilde tamıdaktır. Mahalleden biri veya değil. Yüzünde aptal, belli belirsiz bir öfke ve korku var. Ağzı köpürmüş, tükürük ve kanla dolu. Bağırıyor ama Natalie de bağırdığı için onun ne dediğini duyamıyordur.

Bıçağı yeniden kaldırıp adamın kalın boynuna saplar. Adam elleriyle engellemeye çalışarak bıçağı doğru beceriksizce hamleler yapar. Avuç içlerinde ve parmak uçlarında derin kesikler oluşur. Çığlık atar ama geri çekilmez. Natalie'yi bileğinden tutar. Elleri sıcak ve kana bulanmıştır. Onu kendine doğru çeker. Natalie, adamın bedenindeki yüksek ateşin korkunç sıcaklığını karnını saran tayta rağmen hissedebiliyordur.

Adam Natalie'nin yüzüne öksürür. Nefesi radyoaktif bir zehir gibidir. Çatlamış dudakları titriyor ve kasılıyor, tebessüm ve hırıltıları bir belirip bir kayboluyordur. Dili, âdeta kıvamı yoğun bir köpüğün kıvrımlarında gezinen tedirgin bir yılanbalığı gibidir.

Sanki ağızdan ibarettir adam. Kocaman açılan bir ağızdan...

Eğilir eğilmez Natalie dizini adamın kasiğına geçirir. Ama arkasında ağırlığını karşılayacak bir destek olmadığından güçlü bir darbe indirememiştir.

Adam Natalie'nin sağ kolunu başının üstüne çeker. Hızla ağızını kolunun alt kısmına dayayıp ısırır. İnce *sweatshirt*'ü onu koruyama yetmez. Çılgılık atarken elindeki bıçağı düşürür. Titrer, kolunu çekmek ister ama bir yandan da içgüdüsel olarak hareket ederse kolundan bir parça kopar mı diye korkar. Adamın, Natalie'nin koluna uyguladığı baskı açılan derisinde keskin bir yanmayla bütünleşince, adam onu bıraktıktan sonra bile daha önce hiç hissetmediğı, bitip tükenmeyen bir acı yayılır tüm koluna. Geriye tökezleyip kanepeye oturarak düşer.

Adam kanayan ellerini açıp kapatır ve sanki içinde neyin parçalandığını, kendisinin de neyi paramparça ettiğini kabul lenircesine kesik kesik ama avaz avaz ağlar. Sonra o havlama. O boktan havlama.

Adam dönüp tüm dikkatini artık kıpırdamayan, hiçbir şekilde hareket etmeyen Paul'a verir. Sırtüstü yatıyordur Paul. Başı duvara dönük şekilde sallanan sandalyenin iri ayaklarının arasında kalmış. Bu derece bir bükölme doğal değil, mümkün de değil. Boynunda öyle bir şişkinlik var ki yumrulaşmış çıkıntıyı sarmalayan derisi, feci bir topografik ve fizyolojik hata gibi gerilmiş.

Natalie kolundaki korkunç ağrıya ve kolunun alt tarafındaki ısırığın dayanılmaz acısına rağmen koltuktan fırlar, eğilip yerdeki bıçağı kapar. Isırığın yarattığı açık yara sızım sızım sızlar, acı nabzının her atışında daha da artarak yayılır.

Adam Paul'u kaldırır ve aradan çıkarılması gereken önemsiz bir görevi alelacele halleder gibi onu ısırmaya ve tartaklamaya devam eder. Onun bedenini kapıya, duvara ve sallanan sandalyeye çarpıp durur.

Paul artık acıyla inlemiyordur. Hiçbir hareketlilik de yoktur.

Natalie, Paul'un kafatasının arkasındaki göçüğü görünce dehşete düşer. İçinde hiç kemik yokmuş gibi serbestçe salınan başı, boynunun artık doğrulamadığını ve bundan sonra da bir daha asla doğrulamayacağını su götürmez bir şekilde kanıtlıyordu.

Natalie iki eliyle bıçağı indirip adamın kürekkemiklerine saplar. Sonra bırakır. Bıçak orada öylece gömülü kalır.

Adam acıyla inleyip Paul'u sallanan sandalye ile duvarın arasına bırakır. Paul'un vücudunun bir kısmı süpürgeliğin üstündeki kalorifer peteğine çarpar.

Natalie geri geri ön kapıya ilerler. Sol eliyle *sweatshirt*'ünün cebindeki arabanın anahtarlarını yoklar. Hâlâ oradadırlar.

Adam dengesizce dönerek bıçağa uzanmaya çalışır, tam tutacakken yalpalar. Nefesi tükenmiştir. Öh, öh, öh'lerinin yerini cılızlaşan öf ve pöf'ler alır. Her dönüşünde biraz daha yavaşlar ve Natalie ile kapıdan biraz daha uzaklaşır. Sağındaki duvarda kanlı el izleri bırakarak mutfağa doğru ilerler. Ağır, artık iyice hantallaşmış adımları ahşap parkeye kenetlenmiş gibi, ayakları zımpara kâğıdına dönüşmüşçesine bir sürünme ve kaymaya dönüşür.

Natalie odanın köşesinde cesedi hâlâ soğumamış Paul'un yanına sokulup gözlerini kapatırken bir daha gözlerini açma fırsatı olmadan evin tepelerine çökmesini dileyerek dua ettiğini hayal eder.

Ölen kocasının yanında durmaz. Bacakları titreyerek verandaya çıkar. Yaralı kolunu karnından uzak tutar. İçindeki Paul'a haykırma, ondan özür dileme ve ona veda etme isteğini bastırır. Serin bir esinti vurur, yüzündeki teri soğutur.

Hırlayan koca kötü kurt sevimli evlerinin derinliklerinde bir yerlerde kaybolurken, Natalie kapıyı sessizce arkasından kapatır.

Bu bir peri masalı değil. Bu bir şarkı.

**I.
İKİSİ DE
ÇAKILDI**

RAMS

Dr. Ramola Sherman, Norwood Pediatri'de çocuk doktoru olarak üç yıldır görev yapmaktadır. Kadrodaki beş doktor arasında en çok yeni hasta talebi alan doktor odur. Yaşadığı bölgede ünü yayılmıştır. Dr. Sherman titiz, atik, kibar ve soğukkanlı olmasının yanı sıra tüm ebeveynlerin, bilhassa da yeni ebeveynlerin arzuladığı güvenilir tıbbi otoritenin vücut bulmuş hâli gibidir. Çocuklar, onun hasta ya da ıstırap çeken bir yüzü güldürmek için kullanmaktan çekinmediği İngiliz aksanından çok etkilenir. Münasip bir dille sorulduğu takdirde, küçük hastalarının, o uzun, simsiyah saçlarından salınan kızıl tutama dokunmalarına müsaade eder.

Ramola, İngiltere'nin kuzeydoğu kıyısında, Tyne Nehri'nin Kuzey Denizi'yle buluştuğu büyük bir liman kenti olan South Shields'te doğmuştur. Annesi Ananya, 1965 yılında, Ramole henüz altı yaşındayken, ailesiyle Bombay'dan (şimdiki Mumbai) İngiltere'ye göç etmiş. Ananya South Tyneside'da mühendislik dersleri veriyor ve birden fazla dil biliyor. Çoğu insana güvenmez ama güvenini bir kere kazanmayı başardınız mı da sadakati sınır tanımaz. Ahir ömründe, boş konuşmuşluğu da bir tartışmayı kaybetmişliği de görülmüş şey değildir. 1,57 boyundaki kızından daha kısa olsa da Ramola'nın gözünde annesi devasa bir figürdür. Babası Mark beyaz bir adamdır, tel gözlüğü vardır. Genelde üç tane günlük gazetesinden birini yüzüne siper etmesiyle akıllara kazınmıştır. Hayatı boyunca taş işçiliği yapan birine yakışır şekilde, gayet kalın pazıları ve geniş omuzlarıyla etkileyici bir fiziğe sahiptir. Genelde sakın

konusur, şaka yapmakta da sakinleştirmekte de aynı derecede hızlıdır. Olabildiğince dar görüşlü olan babası, ömrü boyunca İngiltere'den sadece beş kere çıkmış, bunlardan üçü de ABD'ye yapılan ziyaretler: ilki Ramola Brown Üniversitesi'nden mezun olduğunda, ikincisi ondan beş yıl sonra Ramola tıp fakültesinden mezun olduğunda. Sonuncusu da yaz tatilinde bir haftalığına yine Ramola'yı ziyaret etmek için. Boston'ın nemli havası temmuz ayında iyice dayanılmaz bir hâl almıştı. Bu durum, sanki New England halkı bölgenin sıcaklık ve nem oranını kendileri seçmiş gibi homurdanmasına neden olmuştu. Ananya ile Mark'ın kepazeliğiyle nam salmış ve büyük olasılıkla sonradan uydurulmuş ilk buluşma hikâyesi, yarım yamalak izledikleri *Close Encounters of the Third Kind** filminden, leş bir bara gidip yaptıkları, yıllarca süren eğlenceli ama kimi zaman da çekişmeli tartışmalara neden olan bir bılardo müsabakasından ibaret. İkisi de ısrarla ilk eli kendisinin kazandığını iddia edip durur.

Sabahın geç saatleri. Ramola annesiyle Skype'tan görüntülü konuşmaya geçmeden önce dört gündür buzdolabında duran soğuk beyaz pizzayı** yiyip bitirir. Telefonu tutarken ellerini savurup durduğu için Ananya'nın görüntüsü bilgisayar ekranının her tarafına yayılır. Annesi tabii ki endişeli ama neyse ki sakin ve az konuşup çokça dinliyor. Ramola ona sabahın nispeten sakin geçtiğini söyler. İki gündür evden çıkmadı. Kanepede oturmak, haberleri izlemek, sıcak çikolata içip acil durumda uygulanacak planda güncelleme var mı diye e-posta ve mesajlarını kontrol etmekten başka bir şey yapmadı. Yarın sabah saat altıda, Metro South'tan ikinci üçüncül sağlık personeli, Norwood Hastanesi'ne rapor verecek. Tüm ilk üçüncüler, otuz altı saat önce çağırılıp Acil Komuta Merkezi'nin

* (ing.) *Üçüncü Türden Tehlikeli Yakınlaşmalar*. Yönetmenliğini Steven Spielberg'in yaptığı 1977 yapımı bir bilimkurgu filmi. -çn

** Beyaz pizza, sadece sarımsak, peynir ve zeytinyağıyla yapılan, domates sosu kullanılmayan pizza türüdür. -çn

yöneticileri tarafından görevlendirilmişti. Şimdi de ikinci acil yardım dalgasına ihtiyaç duyuluyor. İlk üçüncülün hemen ardından çağırılması pek hayra alamet değil.

Ananya boşta kalan elini kalbinin üstüne koyup başını iki yana sallar. Ramola annesinin, kendinin, daha da kötüsü, ikisinin birden ağlamasından korkar.

Gidip eğitim protokollerini okuması gerektiğini söyler (ki bunu zaten iki kere yaptı). Bu bahaneyle eşyalarını toplayabilecektir. Muhtemelen on altı saatlik vardiyalarla çalışacak ve hastanede uyuması gerekecek. Aslında bu da bahane. Gece yarısı, çantasını çoktan hazırlayıp kapının yanında yere koyuvermişti.

Annesi iki dudağının arasından tek cümlelik bir dua fısıldar. Ramola'dan güvende olacağına ve mümkün mertebe annesini habersiz bırakmayacağına dair söz alır. Telefonu kendinden uzaklaştırıp Mark'a uzatır. Mark görüşme boyunca oradadır, görüntüye girmeden dinlemiştir. Masaya dayanan dirsekleri, ağzını kapatan tombul elleri, başının üstüne tünemiş gözlüğüyle küçük kahvaltı köşesinde oturmaktadır. Gözlüğünü takmadığı zamanlarda gözleri hep çok küçük görünür. Ağlamaya başlayınca Ramola da gözyaşlarına hâkim olamaz. Sohbet penceresini kapatmadan önce babası el sallar ve boğazını temizleyip binlerce kilometre öteden gelen sesiyle, "Vaziyet fena, değil mi?" der.

"Hem de ne biçim."

"Kendine dikkat et, canım."

Ramola otuz dört yaşında ve Boston'ın on beş mil güneybatısında, Canton, Massachusetts'teki River Bend adlı küçük bir sitede, dört blok hâlindeki 140 metrekairelik iki oda, bir salon dairelerden birinde tek başına yaşıyor. Kalbi temiz ailesi Ramola'ya, onun iyi kazanan bir profesyonel olduğunu ve artık "yaşının geldiğini" (Ramola'nın "Sağol, anne!" demesi, onu ısrarlı bir şekilde satın almaya zorlamasından caydırmak için yeterli olmamıştı), bu nedenle mülk sahibi olması, kirada